

PELIKÁN

„Ja však budem úfať neprestajne a všade
budem šíriť Tvoju chválu.“ Ž 71,14

ČASOPIS RÍMSKOKATOLÍCKYCH FARNOSTÍ LUČENEC

Ročník 3.
Číslo „2“
December 2016

Vianoce ...

Vianoce. Stromčeky, vôňa ihličia, sviečky, očarujúca atmosféra. Kto by sa na to netešil? Darčeky a žiariace detské oči chytia za srdce aj toho najtvrdšieho človeka.

Možno je to tým, že Vianoce sa spájajú s dieťaťom Ježišom. A pri dieťaťu a detskom úsmevе vždy mäknú srdce človeka. No tajomstvo, ktoré oslavujeme vianočnými sviatkami vôbec nie je nejakou detskou alebo infantilnou záležitosťou. Práve naopak. Je to tajomstvo vtelenia Božieho syna. Po tajomstve Najsvätejšej Trojice druhý nepochopiteľný článok našej viery. Boh sa sklonil k človeku, pretože človek ho nemohol sám dosiahnuť. Boh túžil po vzťahu s človekom, ktorý sa mu hriechom vzdialil. Boh hľadá človeka, ktorý sa stratil vo svojom sebeckve a pýche. A aby dal človeku možnosť nového začiatku, „zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu a stal sa podobný ľuďom“, ako o tom hovorí list Filipanom. Otázka však znie: Prečo sa Boží syn zjavil svetu ako dieťa? Nebol by jeho triumfálny príchod v sláve, niečo na spôsob jeho očakávaného druhého príchodu, oveľa účinnejší a nedostal by sa viac do povedomia väčšieho počtu ľudí? Určite. Ale Boh nechce ľudstvo ohromovať. On ho chce spasit'. Túži, aby človek spoznal jeho nekonečnú lásku, ktorá naplňovala celý Ježišov život od Betlehema až po Golgotu a aby človek odpovedal na jeho lásku.

My nevieme Boha milovať vlastnou silou a predsa sa to od nás očakáva. Môžeme sa Boha báť, môžeme ho rešpektovať, byť poslušní jeho zákonu, ale vlastnými schopnosťami ho nevieme milovať. Láska totiž predpokladá otvorenosť. A ak ide o absolútneho Boha, úplnú otvorenosť. A toto človek, ktorý sa bojí, nedokáže. Preto dal Boh človeku Ducha Svätého, ktorého potrebujeme slobodne prijať a on v nás miluje Boha. Práve tu prichádza Ježiš ako dieťa. Dieťaťku je každý otvorený, nikto nemá z neho strach. Práve naopak. S akou nehou pristupujeme k tomu maličkému človečikovi?! Pri dieťaťku v Betleheme plakali od dojatia aj tak drsní chlapi, ako boli pastieri. V Betlehemskej dieťaťu nám Boh dáva správu, že presne tak, ako sme dojatí nehou dieťaťa, máme byť zasiahnutí aj nehou Boha, ktorú nám prejavuje skrze Ducha Svätého.

Nechajme sa tieto Vianoce preniknúť Božou láskou zjavenou v Ježišovi v Betleheme. Nájdime pri jasiach odvahu otvoriť sa Božiemu Duchu, aby sme spoznali, akou láskou sme milovaní a aby sme mali odvahu odpovedať na Božiu lásku láskou, ktorou nás naplňuje Duch Svätý. Nech aj tieto vianočné sviatky Boh žehná toto mesto.

Jozef Fričovský

**Všetkým našim čitateľom prajeme požehnané
Vianoce a šťastný nový rok 2017!**

Redakcia

Vianočný dar

Vianoce bez Ježiša Krista –
to je továreň na výrobu
darov a radostí.

Jeden sa raduje z toho,
že ho priateľ vínom pohostí,
iný z obsahu cenného balíčka.

Svojmu chlapcovi nové topánky
kúpila mamička.

Otec sa teší, že je rodina
okolo stola.

Žena sa milo usmieva,
možno neverná bola ...

Niektor sa raduje, keď do chrámu volajú
štedrovečerné zvony ...

.....
Mám iný dar,
mne iná radosť v srdci zvoní.

Mám novú pieseň,
ktorá má krásne tóny.

Mám vzácny poklad,
väčší nad drahokamy sveta,
taký dar som dostal od Otca,
ktorý sa vypovedať nedá:
JEŽIŠ KRISTUS, MORE NÁDEJE,
VESMÍR VIERY, LÁSKY STÁLICA.

Mne veľké šťastie sadlo na líca,
hrud' mi chce chválou prasknúť.
Najradšej by som objal celý svet
a zvolal čistým, prenikavým hlasom:
Priatelia, bratia, VÄČŠÍ DAR
A VÄČŠIA RADOSŤ NAD JEŽIŠA NIET!!!

400. výročie charizmy sv. Vincenta de Paul

Ján Pavol II. v Encyklike Redemptor hominis poukazuje na to, že mierou človeka je Kristus a človek je cestou Cirkvi. Preto Cirkev kontempluje jedinečnú osobnosť Krista, počúva jeho slová, pozoruje spôsob Jeho konania a snaží sa Ho nasledovať. Nemožno preto prehliadnúť to, s akou láskou sa Kristus venoval tým, ktorí boli na okraji spoločnosti. Preto Cirkev od prvého počiatku prejavovala veľkú pozornosť chudobným, nazývajúc ich často svojimi pokladmi. Nikto objektívny nemôže nevidieť to obrovské dielo charity Cirkvi v celých jej dejinách. Menili sa podmienky ľudskej spoločnosti, ale v každej dobe platilo Kristovo slovo: „chudobných budete mať vždy medzi sebou“, lebo chudoba nie je len materiálny nedostatok. Preto aj formy pomoci ľuďom v núdzi sa menili. V každej dobe Boh vzbudzoval charizmy, ktoré boli akoby náplastou na rany ľudí tej danej doby. Niektoré tieto charizmy pretrvali celé stáročia.

Jednou z nich je charizma, ktorou Boh obdaril sv. Vincenta de Paul (1581 – 1660), ktorá podnietila vznik mnohých diel kresťanskej lásky a milosrdenstva po celom svete. Vznikali združenia kňazov, rehoľníkov a rehoľníč, osôb zasvätených Bohu aj spoločenstiev laikov. V r. 1737 bol vyhlásený za svätého a v r. 1885 za patróna diel kresťanskej charity. Zaiste aj mnoho iných svätých nasledovalo príklad Ježiša Krista a slúžilo Bohu v osobe núdných, chorých, umierajúcich, ale hlavne laické spoločenstvá inšpirované vincentínskou charizmou sú dodnes po celom svete najpočetnejšie.

„V r. 2017 budeme sláviť 400. výročie zrodu vincentínskej charizmy“ (z listu generálneho predstaveného P. Gregoryho Gaya CM Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul). V r. 1617 počas kázne v kostole v Chatillon Vincent povzbudzoval veriacich, aby sa postarali o chudobnú rodinu z farnosti, ktorej členovia boli vážne chorí a ktorí potrebovali jedlo a útechu. Rodina sa zachránila vďaka srdečnej odpovede na túto výzvu k činnosti. Vincent na základe tejto udalosti pochopil, že kresťanská láska, aby bola efektívna, musí byť tiež dobre organizovaná – udalosť, ktorá zmenila svet v posledných štyristo rokoch. Ľuďom s novým dôrazom poukázal príklad Krista – milosrdného Samaritána a tak aj v dnešnej dobe sa ústami pápeža stále pripomína, že ignorovať biedu blížneho je hriechom, ktorý vážne ohrozuje našu spásu.

Pri príležitosti 400. výročia zrodu vincentínskej charizmy predstavení Vincentkej rodiny na medzinárodnej úrovni chcú pozvať svojich členov, ako aj priaznivcov a spolupracovníkov na celom svete k premýšľaniu nad tým, ako by sme mohli lepšie nasledovať príklad dobrého Samaritána. Vo všetkých vetvách vincentínskej rodiny sa bude rok 2017 bude sláviť ako Rok prijímania cudzinca od 1. januára do 31. decembra 2017.

Sr. Hermána Matláková v časopise „Zasvätený život“ uvádza: „Z tohto dôvodu sa zišli 19. apríla 2016 v Nitre zástupcovia všetkých vincentínskych hnutí na Slovensku, aby spoločne pripravili program pre blížiaci sa jubilejný rok.

Na Slovensku je jediný kostol zasvätený svätému Vincentovi de Paul, a to v Bratislave – Ružinovce. Diela vincentínskej rodiny sú však známe po celom Slovensku. Preto počas roka prebehne vedecká konferencia, spoločné spoznávanie diel, výtvarné súťaže a rôzne iné stretnutia, projekty. Na Slovensku ako súčasť vincentínskej rodiny pôsobia: Misijná spoločnosť (vincentíni), Dcéry kresťanskej lásky (vincentky), Kongregácia Milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárók (Satmárky), Spolky svätého Vincenta, Združenie mariánskej mládeže, Združenie zázračnej medaily, Máriine sestry, Depaul Slovensko a MISEVI. Vincentská rodina na Slovensku je známa aj zbierkou Boj proti hladu, ktorá sa tento rok uskutoční už desiatykrát. (<http://www.bojprotihladu.sk>).

P. Vincent Zonták, CM

Odpušťová slávnosť Krista Kráľa

V nedeľu 20. novembra 2016 sa v našej farnosti Lučenec – Rúbanisko konala odpušťová slávnosť Krista Kráľa, ktorému je náš kostol zasvätený a zároveň aj druhé výročie zriadenia našej farnosti. Pri tejto príležitosti nás navštívil náš ordinár Mons. Stanislav Stolárik, sídelný rožňavský biskup, ktorý odpušťovú slávnosť celebraval.

Na slávnosti boli prítomní aj kňazi, ktorí kedysi pôsobili v našej farnosti – vdp. Ivan Kaličiak, vdp. Peter Fábian, vdp. Stanislav Andrek, ďalej tu bol pán farár Jozef Fričovský z farnosti Lučenec – Mesto, ako aj zástupca provinciála Vincentínov páter Emil Hoffmann CM a seminaristi z misijného kňazského seminára sv. Vincenta de Paul.

Ervín Jakubec

Vincentínsky deň

V nedeľu 2. októbra 2016 sme spolu s veriacimi farnosti Rúbanisko celebravali slávnosť sv. Vincenta de Paul, zakladateľa Misijnej spoločnosti. Svätú omšu slávil P. Jaroslav Jaššo, CM, provinciálny predstavený Vincentínov na Slovensku. Na pôde farnosti všetkých prítomných pozdravil P. Vincent Zonták, CM, správca farnosti Lučenec – Rúbanisko.

Účelom tohto podujatia bolo priblížiť charizmu sv. Vincenta a činnosť Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul. V našich končinách nie je táto spiritualita príliš známa. Hlavným cieľom jej pôsobenia v súlade so zámerom zakladateľa sú ľudové a zahraničné misie, ako aj pomoc pri formácii diecézneho duchovenstva a duchovná formácia sestier Dcér kresťanskej lásky, tzv. Vincentiek.

V homílii sme boli pozvaní k svätosti života podľa vzoru sv. Vincenta, k jednote a súdržnosti i pomoci chudobným. Táto idea silne korešponduje s jubilejným Rokom milosrdenstva. Sv. Vincent tak ako aj pápež František dnes zdôrazňujú nutnosť vidieť Krista v osobe chudobného. To, čo dnes obdivujeme, praktizoval takmer pred 400 rokmi sv. Vincent v spolupráci s laikmi a so sv. Lujzou de Marillac, keď spolu zhromaždili množstvo veriacich na pomoc veľkému množstvu hladujúcich, trpiacich, vážnov a galejníkov. Bieda vtedajšej doby sa prejavuje aj dnes, i keď sú tu prítomné niektoré nové formy chudoby. Provinciál vyzýval veriacich, aby boli citliví a vnímaví na tieto formy chudoby. Veď často sme počas tohto roka opakovali, že chceme byť „milosrdní ako otec“.

Po svätej omši bol na fare premietaný film Moja misia, ktorý nás povzbudil a nadchol ku konaniu dobra vo svete. Tento film pojednával o našej zahraničnej misii na Hondurasu. Po filme mali veriaci možnosť diskutie s hlavným aktérom filmu – P. Jaroslavom Jaššom, CM. Svoje svedectvo vydal aj jeden z bohoslovcov, ktorý na Hondurase pobudol istý čas v rámci pastoračnej praxe.

Na záver čakalo prítomných veriacich bohaté obcerstvenie, pri ktorom vytvorili jedinečné spoločenstvo. Prezentácia filmu prebiehala na dvakrát – v slovenskom i maďarskom jazyku. Celkový počet zúčastnených bolo viac ako 200 ľudí. Za spoločne prežitý deň Bohu srdečne ďakujeme a vyslovujeme všetkým zúčastneným úprimné Pán Boh odmeň.

P. Vincent Zonták, CM

Spomínanie pri adventnom venci

Prvá sviečka na adventnom venci. Slabučko rozptyľuje prítomie môjho bytu. Dívam sa na blikotajúce svetielko a slabý dym, ktorý z neho vystupuje hore. To ty Pane, svojím svetlom rozptyľuješ tmú dušu. „Hor sa dom Jakubov, kráčajme vo svetle Pánovom!“ (Iz,2)

Advent môjho detstva začínal skoro ráno. Podľa starobylého zvyku sme každé ráno, ešte za tmy chodili do kostola na Roráty. Sneh, zima a adventné túžby veriacich ... Mojou najväčšou „adventnou túžbou“ boli rukavice na päť prstov a teplé zimné topánky, lebo ma veľmi oziabalo a zachádzalo mi za nechty. Bolo treba vydržať do Mikuláša. Mikuláš bol biskupom v meste Myre v Malej Ázii a dával milodary. Náš Mikuláš býval na našom dvore a všetko o nás vedel. Oblečený do kňazského rúcha požičaného z fary, voňal pomarančmi. Všetko nám pripomenul, nič nezabudol. Museli sme pekne spievať, recitovať a modliť sa. Nevieť prečo, ale vždy v tento čas sme maľovali kuchyňu. Hrôza! Najradšej som upratovala šuflíky. Keď náš šuflík otvoril pesimista, zabuchol ho a zasmral: „Tu človek nič nenájde!“ Ale optimista sa pohrúžil do jeho obsahu jasajúc: „Tu človek nájde všetko!“

Druhá sviečka na adventnom venci. Tmu môjho bytu už rozjasňujú dve sviečky a svetlo je intenzívnejšie. Daj mi Pane milosť, aby som Ti každým skutkom ďakovala, že si prišiel z neba na zem a stal si sa človekom. „Pripravte cestu pánovi, vyrovnajte mu chodníky“ ... (Lk 3,4)

Aj od kostola po Redutu bol dlhý chodník. Vyšmýkaný, ako zrkadlo! Brat každé ráno letiac s rukami upaženými, balancoval vo veľkej rýchlosti niekoľkokrát za sebou. Vždy excelentne, až na ten poslednýkrát, keď pri Redute spadol. Vtedy som ešte nič netušila o čiernych dierach, ale iste sú také zlovestné, ako tá, ktorá ostala v jeho smutnom úsmeve. V tomto čase sme obyčajne obliekli do rúcha tmý našu pušiku mlatkom po hlave. Ona, chůda sa Vianoc nikdy nedožila, ale aspoň sa všetci na jej adresu vyjadrovali veľmi pochvalne.

Zapaľujem už tri sviečky na adventnom venci. Všetky, od tej najmenej po dnešnú sa mihajú vo vlastnom svetle, ktoré rozjasňuje izbu. Ich svetlo preráža tmú. Pravda prorokov Starého zákona sa približuje: TY, večná múdrosť, zostúpiš z neba, roztrháš okovy hriechu a zničíš moc diabla. „Povedzte malomyselným: Vzchopte sa, a nebojte sa! Hľa Váš Boh! ... On sám príde a spasí vás!“ (Iz 35,4)

Pečieme oblátky! Otec, v bielej košeli s rukávmi vyhrnutými až po lakte, otvára veľké železné kliešte nad otvoreným ohňom sporáka. Plochy, na ktorých sa oblátky pečú natiera včelím voskom, zabaleným do handričky a malou naberačkou nalieva cesto. Cesto zasipí a zaplače, aby sa v krátkom okamihu ponútko sladké a voňavé. Mamka robí trubičky. My – deti oblátky zastrháujeme podľa vzoru a zaťažujeme knihami, aby

ostali ako vyžehlené. Počítame ich do kôpok, ktoré prelepujeme bielou páskou a ukladáme ich do kufru vyloženého hodvábnym papierom. To sa opakuje niekoľko večerov. Potom oblátky „expedujeme“. Najskôr na faru, tam treba plný kufor, potom ostatným. Je nám jasné, že Ježiško vidí naše úsilie a ak to uzná za vhodné, zohľadní to v darčekom.

Svetlo adventného vencia pohltilo tmú! Cítim Tvoju prítomnosť Pane, prežaruje mi dušu svetlom a teplom štyroch svieč. TY prichádzaš ako slabé dieťa, aby sme pamätali, že raz prídeš ako prísny sudca súdiť nás všetkých. „Blízko je Pán všetkým, ktorí ho vzývajú, všetkým, ktorí ho vzývajú úprimne.“ (Z 144,18)

Posledné dni radostného očakávania. Zatajujeme drobné, ktoré nám vydali pri nákupoch a šetríme na darčeky pre rodičov. Mamka varí salónky. Drvíme orechy a lieskovce. Sme veľmi dobrí a poslúchame na prvé slovo. Stedry deň sa blíži a tučné husi cítia svoj neblahý koniec. Zaspávame pri rozprávke: Za Cisára Augusta vyšiel rozkaz ... Svitá dohviezdny deň – je koniec adventu. „Hľa, panna počne a porodí syna a dá mu meno Emanuel.“ (Iz 7, 14) „A zjavi sa Pánova sláva a zrazu ju uvidí každé stvorenie.“ (Iz 40, 5)

Judita Čemanová

Slávnosť Panny Márie Bohorodičky

Výraz „Bohorodička“ sa síce vo sv. písme nenachádza, no na viacerých miestach sa píše o Panne Márii ako o tej, ktorá porodila Božieho Syna. Oslavuje sa 1. januára.

Pomenovanie Bohorodička nachádzame v 3. storočí v spisoch sv. Otcov ako u sv. Gregora Nazianskeho, sv. Gregora Nyssenského, sv. Cyrila Alexandrijskeho, sv. Ignáca Antiochijskeho a ďalších. Ako dogmu, čiže ako článok viery bolo toto tajomstvo vyhlásené na cirkevnom sneme (koncile) v Efeze v roku 431 a neskôr aj v Carihrade v roku 555. Konciloví otcovia v Efeze prijali uznesenie, že Panna Mária je Bohorodičkou (grécky Theotókos) a že v Kristovi sú zjednotené dve prirodzenosti – božská i ľudská. Súčasne odsúdili blud carihradského patriarchu Nestória, ktorý hlásal, že Panna Mária bola matkou Krista ako človeka, nie Boha.

V lone Panny Márie sa vyvinulo Ježišovo ľudské telo podľa biologických zákonov. Bolo počaté z Ducha Svätého. No vieme, že Boží Syn žil už od večnosti ako druhá Božská osoba. Tento Boží Syn si zobral ľudské telo z Márie Panny a stal sa aj človekom.

Panna Mária je Bohorodička a Ježiš Kristus je Bohočlovek. Panna Mária mu poskytla teda ľudské telo. V kristologickom výklade žalmov sa stretávame s Pannou Máriou, poeticky opísanou ako Sväté mesto (Sion), ktoré má vznešeného Obyvateľa (napr. Ž 48, 87, 132 a iné). Pán Ježiš naozaj u nej deväť mesiacov pred narodením býval, aby mohol prísť na svet ako človek.

Aj Druhý vatikánsky koncil venoval Bohorodičke Panne Márii veľkú pozornosť. Celá VIII. kapitola hlavnej vieroučnej konštitúcie hovorí práve o nej. Koncil potvrdil doterajšie učenie a povzbudzuje všetkých, aby mali čím väčšiu úctu k tej, ktorá priviedla na svet samého Boha. Boh prišiel na svet skrze ňu a my sa tiež cez ňu najľahšie dostaneme k Bohu.

Nazývame ju Kráľovnou vesmíru, Kráľovnou anjelov a má ešte mnoho iných prívlastkov. Z toho vidno, že aj sám Boh ju zahrňa osobitnou priazňou a jej príhovor je naozaj mocnou modlitbou, ktorá dokáže vyprosiť veľké milosti.

Nenadarmo sa konajú mnohé známe mariánske pobožnosti, ako ruženec, litánie, večeradlo a podobne. Toto všetko je praktickým vyjadrením starej latinskej vety „Per Mariam ad Iesum“ (cez Máriu k Ježišovi).

Významní kňazi Novohradu:

Konštantín Loja

Rímskokatolícky kňaz Mons. Konštantín Loja sa narodil 7. 11. 1931 v Jarovniciach – časti Močidlany v okrese Sabinov. Ludovú školu navštevoval v r. 1938-43 v rodnej obci. V r. 1943-51 študoval na gymnáziách v Levoči, Prešove a Rožňave, kde maturoval. V r. 1951-55 v štúdiu pokračoval na Teologickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, za kňaza bol vysvätený 12. 6. 1955 v Bratislave Mons. Ambrózom Lazíkom.

Počas svojho života pôsobil v týchto rímskokatolíckych farnostiach: 1955 Breznička, 1956-57 základná vojenská služba, 1958-62 Divín, 1962-64 Rimavská Sobota, 1964-67 Lučenec – všade kaplán, 1967-77 Stará Halič – správca farnosti, 1977-2006 Divín – farár, od r. 1980 dekan Novohradského

dekanátu, od r. 1981 sudca Cirkevného súdu v Rožňave. Následne nastúpil ako výpomocný duchovný do farnosti Luboriečka – Osušie.

V ďalšej časti článku uvádzam spomienky pani Viery Mravíkovej, ktorá je od r. 1995 kostolníčkou rímskokatolíckej farnosti v Divíne a v r. 1998-2006 bola aj gazdinou Mons. Konštantína Loju. Pán farár Loja bol obetavým kňazom a medzi veriacimi veľmi obľúbeným nielen v Divíne, ale aj na filiálkach – Ružiná, Tuhár, Budiná, Ábelová, Dobroč, Kotmanová, Mýtna a predtým ešte aj Lovinobaňa. V 90-tych rokoch zrekonštruoval budovu fary v Divíne – zaviedol plynové kúrenie, vybudoval kúpeľňu a vylepšil i kaplánsky byt. Všetky svoje farské povinnosti vykonával zodpovedne a s láskou – sv. omše, krsty, sobáše, pohreby. Pravidelne spovedal svojich veriacich, mládež vyučoval náboženstvo a vykonával aj pomazanie chorých. Často chodil aj do Rožňavy, kde bol sudcom Cirkevného súdu.

V Divíne sa v mesiaci júl každoročne konajú Odpustové slávnosti sv. Joachima a sv. Anny. V sobotu večer sa začínalo sv. omšou v kostole Všetkých svätých, na ktorej sa sporadicky zúčastňovali aj bohoslovci. Po sv. omši nasledovala krížová cesta na Kalváriu, na ktorej sa pán farár Loja vždy osobne zúčastňoval, kým vládla chodiť. Potom nasledovala hodinová adorácia pred najsvätejšou oltárnou sviatosťou. O polnoci bola na programe ďalšia sv. omša. V nedeľu okolo deviatej prišiel do Divína otec biskup Mons. Eduard Kojnok, ktorý následne celebraval hlavnú sv. omšu pri kaplnke sv. Anny pod hradom. Na slávnosti boli prítomní aj kňazi z okolitých farností. Po sv. omši sa ľudia rozšli do dediny na námestie, kde ich už čakali kolotoče, rôzne stánky so suvenírmi, občerstvením ... Aj tu sa Konštantín Loja ukázal ako výborný organizátor. Tieto slávnosti sa konajú dodnes.

Počas jeho farskej pôsobnosti v Divíne sa u neho vystriedalo 14 kaplánov: Milan Fečke (od 1977), Jozef Straka (od 1983), Pavol Kolivoška (od 1984), Pavol Haluška (od 1989), Štefan Kosturko (od 1989), Ján Hrablay (od 1993), Ján Mihok (od 1994), Miroslav Litviak (od 1995), Štefan Šeliga (od 1996), Stanislav Chyla (od 1998), František Adrián Olach (od 2000), Gabriel Deutscha (od 2001), Jozef Hominda (od 2003) a Ján Petrovčík (od 2006).

Ešte v období socializmu, mohlo to byť niekedy na prelome 70-tych a 80-tych rokov, prišla za ním štátna bezpečnosť. Vydiedli ho z fary, posadili do auta, odviezli ho bez slova preč a vložili v neznámej hore v blízkosti Ábelovej. Pán farár Loja potom odtiaľ prešiel do Divína pešo asi 15 km. Takéto podobné „transporty“ sa údajne niekoľkokrát zopakovali, pán farár však o tom nikdy nechcel hovoriť. Zrejme tu možno hľadať začiatok jeho zdravotných problémov.

Ako čas plynul, zdravotný stav pána farára Loju sa postupne začal zhoršovať. Pribudli mu problémy aj s chorobou, ktorá neboli – cukrovkou. Pani Mravíková hovorí: „Približne 2 roky pred smrťou už neprešiel sám ani z fary do kostola, museli sme mu pomáhať aj k Bohostánku. V r. 2005 oslavoval 50. výročie svojej kňazskej vysviacky, slúžil tzv. „zlatú omšu“, ktorú ešte pomerne dobre zvládol. V zime v januári 2006 spadol pri kostole. Dlhú nechodil a ja som ho čakala s obedom. Ľšla som sa pozrieť, čo sa stalo. Museli sme ho položiť na sanu a tak doviezť domov.“

V júni 2006 ho biskup Eduard Kojnok na jeho vlastnú žiadosť odvolal z funkcie farára v Divíne. K 1. 7. 2006 bol preložený do farnosti Luboriečka-Osušie, kde pôsobil ako výpomocný duchovný. Jeho zdravotný stav sa ani tam nezlepšoval. Niekedy koncom júla 2006 ho hospitalizovali na internom oddelení Nemocnice vo Veľkom Krtíši, kde zomrel 30. 8. 2006. Pohrebnu sv. omšu a obrady slúžil 2. 9. 2006 Mons. Eduard Kojnok, rožňavský diecézny biskup vo farskom Kostole Všetkých svätých v Divíne za početnej účasti kňazov a veriacich. Mons. Konštantín Loja je pochovaný na novom cintoríne v Divíne.

Na tomto mieste sa chcem poďakovať pani Viere Mravíkovej, kostolníčke farnosti v Divíne, ako aj jej zaťovi Mgr. Matejovi Holému za ich ochotu i pomoc pri vypracovávaní tohto spomienkového článku.

František Mihály

Zomrel František Škoda

V minulom čísle nášho časopisu (č. 1, marec 2016, s. 7.) sme písali o vzácnom životnom jubileu Mons. Františka Škodu s miernym predstihom, keďže náš časopis vychádza len dvakrát do roka. Žiaľ, Mons. Škoda presne v deň vyjdenia tohto čísla časopisu – 10. 3. 2016 zomrel. Keďže druhé číslo časopisu Pelikán vychádza až teraz, prinášame túto smutnú správu Banskobystrického biskupského úradu s príslušným časovým oneskorením.

Banskobystrický diecézny biskup Mons. Marián Chovanec oznámil, že dňa 10. 3. 2016 o 14.00 hodine odišiel k svojmu Stvoriteľovi a Spasiteľovi pápežský prelát Mons. doc. ThDr. PhDr. František Škoda. František Škoda bol ako seminarista banskobystrického seminára poslaný v r. 1945 na štúdiá do Ríma banskobystrickým diecéznym biskupom Andrejom Škrábikom. Nástup komunistického režimu mu zabránil v návrate a kňazskú vysviacku prijal 23. 12. 1950 v Lateránskej bazilike v Ríme. Štyridsať rokov pôsobil v Taliansku, okrem iného aj ako profesor filozofie v seminári vo Fano (Pesaro), pričom v r. 1963 získal v Ríme doktorát z filozofie. V r. 1966-87 pracoval na vatikánskom Sekretariáte pre dialóg s neveriacimi a v r. 1987-90 ako vicerektor kolégia Nepomucenum v Ríme.

Po páde komunistického režimu sa na žiadosť diecézneho biskupa Mons. Rudolfa Baláza vrátil do Banskobystrickej diecézy a výrazne pomohol pri obnove správy diecézy v podmienkach náboženskej slobody. Okrem iného tiež pomohol pri obnove banskobystrického diecézneho seminára vyučovaním základov filozofie a sociálnej náuky Cirkvi a mal podiel na výchove veľkej časti diecézneho kňazstva. Medzi veriacimi v Banskej Bystrici bol tiež známy svojou službou v banskobystrickej katedrále. Osobitne ho poznali ľudia v núdzi, ktorým ochotne a nezištné pomáhal počas celého svojho pobytu na Biskupskom úrade v Banskej Bystrici. V r. 2011 prevzal z rúk primátora Mesta Banská Bystrica Cenu mesta za celoživotnú duchovnú a akademickú činnosť.

Zádušnú sv. omšu celebraval a následné pohrebné obrady vykonal diecézny biskup Mons. Marián Chovanec v pondelok 14. 3. 2016 o 14.00 hodine vo Farskom kostole nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici. Jeho telesné pozostatky boli následne uložené na katolíckom cintoríne v Banskej Bystrici.

Odpočinitie večné daj mu, Pane, a svetlo večné nech mu svieti. Nech odpocíva v pokoji!

Mons. Branislav Koppal, generálny vikár
Banskobystrického biskupského úradu

Dušičková pobožnosť pri veľkom kríži lučenského cintorína

Dňa 1. novembra 2016 sa pri veľkom kríži lučenského cintorína konala dušičková pobožnosť v rámci akcie Zlomené krídla. Pobožnosť viedol správca rímskokatolíckej farnosti Lučenec-Mesto Mgr. Jozef Fričovský spolu s kaplánmi Mgr. Tomášom Magom a Mgr. Benediktom Myroslavom Ščerbanom, OFM.

Vdp. Fričovský na úvod všetkých zúčastnených privítal a vysvetlil význam dušičkovej pobožnosti. Po úvodných obradoch, čítaní zo sv. písma, žalmoch a čítaní evanjelia sa konala hlavná časť pobožnosti s modlitbami za zomrelých. Pobožnosť vdp. Fričovský ukončil požehnaním prítomných. Prítomní modlitbou a zapálením sviečok venovali svoju tichú spomienku zosnulým.

Ervin Jakubec

Vysvätenie kaplnky

Rožňavský diecézny biskup Mons. Stanislav Stolárik zavítal 16. marca 2016 zavítal do Cirkevnej základnej školy sv. Jána Bosca v Lučenci, aby pri slávení svätej omše posvätil novú kaplnku bl. Zdenky Schellingovej, ktorá bude k dispozícii pre duchovný rast žiakov, učiteľov i ostatných zamestnancov školy. Na slávnosti boli prítomní viacerí kňazi Rožňavskej diecézy, medzi nimi generálny vikár vsdp. Ján Mihok, dekan Lučeneckého dekanátu vsdp. Adrián Olach, duchovní správcovia oboch lučeneckých farností, riaditeľ Diecézneho školského úradu Mgr. Norbert Bize a tiež poverený duchovný správca tejto cirkevnej základnej školy Mgr. Marián Krupčiak.

Mons. Stanislav Stolárik vo svojej homílii vyzdvihol čnostný život a hrdinské svedectvo viery bl. sestry Zdenky. Nadväzujúc na dnešné čítanie z Knihy proroka Daniela (Dan 3, 14-20. 91-92. 95) prirovnal novú kaplnku k veľkej peci, do ktorej boli hodení traja židovskí mladíci Sidrach, Mizach a Abdenago, ale Boh ich nenechal zhorieť a zachránil ich. „Boh aj nás chce takto zachrániť a počas chvíľ strávených v kaplnke aj nás chce zapáliť k službe. K takej istej službe lásky, akou horelo srdce bl. sestry Zdenky“, zdôraznil rožňavský biskup. Kaplnka sa podľa jeho slov stáva novou riaditeľňou školy, ktorú bude z tohto miesta riadiť živý Boh.

V závere slávenia rožňavský diecézny biskup podpísal dekrét o posviacke kaplnky a odovzdal škole obraz a životopisnú knihu bl. Zdenky Schellingovej, ako aj veľký ruženec s povzbudením, aby vedenie školy aj učitelia spolu so žiakmi boli súdržní a vytvárali podobnú jednotu ako sú spojené zrnka na ruženci. Po poďakovaní riaditeľky školy Mgr. Gabriely Oravcovej a zástupcov žiakov slávnosť posviacky vyvrcholila arcipastierskym požehnaním a pápežskou hymnou.

Patrik Balázs

Celodiecézne mariánske večeradlo v Rožňave

V sobotu 23. apríla 2016 sa v Katedrále Nanebovzatie Panny Márie v Rožňave uskutočnilo Diecézne večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia Rožňavskej diecézy. Dopoludňajší program sa začal o 10,00 hod. modlitbou radostného ruženca (Rožňavský dekanát). Nasledovala prednáška vsdp. Jána Mihoka, generálneho vikára Rožňavskej diecézy o mariánskej úcte a Rožňavskej Panne Márii a o 11,30 hod. eucharistická adorácia.

Obedňajšie agapé bolo na fare, kde sa o sladké občerstvenie postarali naše ženíčky. Zabezpečili veľa fajných koláčov, teplú kávu a čaj, ako aj iné dobroty.

Popoludňajší program pokračoval o 13,30 hod. modlitbou bolestného ruženca (Rimavskosobotský dekanát) a o 15,00 hod. nasledovala Korunka k Božiemu milosrdenstvu a modlitba slávneho ruženca (Lučenecký dekanát). Ku všetkým modlitbám ružencov prednášal zamyslenia a meditácie vdp. Václav Galo.

Mariánske večeradlo vyvrcholilo o 17,00 hod. slávnostnou svätou omšou, ktorej hlavným celebrantom bol rožňavský diecézny biskup Mons. Stanislav Stolárik. Úplný záver večeradla predstavovala mariánska procesia ulicami Rožňavy, ktorú ukončil biskup eucharistickým požehnaním.

Najbližšie diecézne večeradlo bude v Rimavskej Sobote, potvrdil vdp. Rastislav Polák.

Ervín Jakubec

Vymaľovanie a požehnanie farského kostola Navštívenia Panny Márie

Dňa 25. marca 2016 sa pod vedením vdp. Petra Fábiana začalo dlho pripravované reštaurovanie interiéru farského kostola Navštívenia Panny Márie v Lučenci. Reštaurovanie kostola realizovala skupina umelcov z Firmy Umar z Bratislavy: Marián Ján Švec, umelecký maliar, majster umeleckého remesla; Dana Gromanová, umelecká pozlacačička; Milan Bödör, umelecký maliar a Róbert Bako, umelecký maliar.

Reštaurátorské práce kostola sa ukončili 23. júla 2016. Náročnú, neúnavnú a precíznu prácu umeleckej skupiny môžeme každý deň obdivovať v našom chráme. Patrí im za to veľká vďaka. Nech ich Pán Boh v hojnej miere požehná! Myslime na nich v modlitbách.

Požehnanie obnoveného farského chrámu Navštívenia Panny Márie vykonal rožňavský diecézny biskup J. E. Mons. Stanislav Stolárik dňa 8. októbra 2016 v rámci slávnostnej celebrácie, pri ktorej sa zároveň udeľovala sviatosť birmovania dvadsiatim šiestim mladým ľuďom z našej farnosti.

Celá farská rodina sa teší z obnoveného Božieho domu.

sestra Kinga Vargová, CJ

Diecézna púť do Smižian

Viac ako 1200 veriacich a takmer 70 kňazov na čele s rožňavským diecéznym biskupom Mons. Stanislavom Stolárikom sa zhromaždilo v stredu 19. októbra 2016 v Sanktuárii Božieho milosrdenstva v Spišskej Novej Vsi – Smižanoch, aby prešli Bránou milosrdenstva a zúčastnili sa na programe Diecéznej púte Rožňavskej diecézy.

„Pán Ježiš si chce odpočinúť v našich srdciach, v našich dušiach. Čo sme urobili preto, aby si v nich odpočinul? Čo sme mu priniesli?“ opýtal sa prítomných. „Verím, že seba samého – svoje hriechy i slabosti, vďaka i plní kajúcnosti.“

Na príklade putovania troch mudrcov od Východu do Betlehema a ich darov novonarodenému Mesiášovi vyzval, aby sme Pánu Ježišovi priniesli „zlato lásky“ – to najvzácnejšie, čo máme; „kadidlo modlitby“ – vonnú obetu nášho života, aby sme sa dotkli Boha; a „myrhu utrpenia“ – svoje bolesti a ťažkosti ako ľudia, ktorí sú si vedomí svojich limitov, ale zároveň aj putovania k novému, večnému životu. „Čas uteká – večnosť čaká“, pripomenul slová sv. Jána Pavla II., pápeža milosrdenstva a pozval prítomných a už nejst iba za svetlom hviezdy s túžbou po poznaní, teda za prirodzenými, často sentimentálnymi pohnútkami, ale rovnako ako mudrci „inou cestou sa vrátiť do svojej krajiny“ – teda „v ponore do života dotknúť sa Boha a večnosti“ a byť pripravení „možno viac sa hýbať, možno viac byť otvorení, možno viac sa modliť...“

Ervín Jakubec

PREDSTAVENIE NOVÝCH KŇAZOV VO FARNOSTI LUČENEC-RÚBANISKO

Volám sa **Vincent Zonták**, pochádzam z Východného Slovenska z malej dedinky Brezovička, okres Sabinov. Narodil som sa 12. januára 1950. Moji rodičia mali sedem detí, päť chlapcov a dve dievčatá. Dnes žije už len jedna sestra a jeden brat. Rodičia boli maloroľníci, neskôr otec pracoval ako robotník vo VSŽ. SVŠ som absolvoval v Lipanoch. Po maturite som začal študovať na Prírodovedeckej fakulte UPJŠ v Košiciach. Po r. 1968 sa náboženský život značne oživil aj medzi mládežou. Pobyt v spoločenstve mladých kresťanov v meste mi pomohol získať nový pohľad na náboženstvo.

Aj keď som vyrastal v katolíckej rodine a vďaka Bohu a mojej rodine som nikdy nemal skutočnú krízu viery, moje kresťanstvo bolo dosť tradičné. Nové mestské prostredie ho mohlo ohroziť, ale tzv. krúžky na vysokoškolskom internáte, mládežnícke sv. omše, mladí priatelia, spoločné výlety, ako aj snaha o apoštolát a službu mi priniesli nadšenie z viery. Nikdy som nebol neveriaci, ale vtedy prvýkrát som mal radosť z viery a bol som hrdý, že som kresťan. To ale súčasne oživilo vo mne detskú túžbu byť kňazom. Rozhodol som sa zanechať štúdium na Prír. F a prihlásil som sa do seminára.

Medzitým sa však zmenila politická situácia,

nastúpila tzv. normalizácia a bola obmedzená možnosť prijímať do kňazského seminára. Z okruhu kandidátov boli vylúčení absolventi a poslucháči vysokých škôl. Preto som nastúpil ako robotník do VSŽ v Košiciach a hlásil som sa do seminára ako „robotnícky káder“. Do kňazského seminára a na štúdium teológie do Bratislavy som bol prijatý v r. 1971. Na kňaza som bol vysvätený 6. 6. 1976, oficiálne za košickú diecézu, aj keď už v tom čase som bol tajne členom Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul.

Na prvé kaplánske miesto som nastúpil v r. 1976 v Prešove. Potom som slúžil ako kaplán 3 roky v Košiciach. V r. 1980 som bol menovaný ako správca farnosti v Trstennom pri Hornáde, kde som pôsobil 10 rokov až do nežnej revolúcie. Keďže v tom čase som už 6 rokov bol tajne predstaviteľom Misijnej spoločnosti sv. Vincenta, po revolúcii som sa presťahoval do Bratislavy, aby som mohol znovu organizovať komunitný život. Po skončení môjho mandátu ako provinciála v r. 1993 som sa vrátil na Východné Slovensko a pôsobil 1 rok vo farnosti Košice – Polov.

Od r. 1994 som bol delegovaný ako špirituál do zновуobnovenej diecézneho kňazského seminára v Košiciach. Pôsobil som tam 6 rokov a popri zamestnaní som pokračoval vo filozofických a teologických štúdiách na Pápežskej akadémii v Krakove. Zároveň som vyučoval na Teologickom inštitúte Karlovej univerzity v Košiciach. V r. 2000 som sa dal k dispozícii pre misie, bol som určený do Českej republiky – Kráľovohradeckej diecézy do farnosti Dobruška. Po 3 rokoch som bol vyslaný na nové misijné pôsobisko v Albánsku, kde som pôsobil 3 roky a odtiaľ som sa znova vrátil do Dobrušky, kde som zotrval až do r. 2014. V r. 2014 som už ako dôchodca nastúpil ako výpomoc na generálnu kúriu Misijnej spoločnosti v Ríme. V r. 2015 som sa vrátil na Slovensko do farnosti Bijacovce ako výpomocný duchovný. Od júla 2016 som bol určený ako správca farnosti Lučenec – Rúbanisko.

.....

Volám sa **Ján Meluch**, narodil som sa 23. 3. 1957 v malej dedinke Pongrácovce na Spiši v okrese Levoča neďaleko Spišského hradu. Detstvo som prežil vo svojej rodnej dedinke s rodičmi a starými rodičmi. ZDŠ som navštevoval v Spišskom Podhradí. Nadväzne som nastúpil na SPŠ elektrotechnickú do Košíc, na ktorej som maturoval v r. 1976. Potom nasledovala základná vojenská služba vo Zvolene. Po jej ukončení som začal pracovať ako signalista v železničnej stanici Spišské Vlachy a od r. 1991 ako výpravca.

V r. 1992 som vstúpil do Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul so sídlom v Bratislave ako kandidát. Za tým nasledoval noviciát, ktorý som ukončil zložením Dobrého predsavzatia. Po ukončení noviciátu som začal študovať na Univerzite Komenského – Teologickom inštitúte v Spišskom Podhradí. Svoje teologické štúdiá som ukončil 18. 6. 2000 kňazskou vysviackou. Hneď po kňazskej vysviacke som nastúpil do mestečka Dobruška v Kráľovohradeckej diecéze v Českej republike, kde som pôsobil ako kaplán a správca farnosti do r. 2009. Potom som bol preložený do farnosti Košice – Šaca, kde som pôsobil ako kaplán a správca farnosti do r. 2012. Odtiaľ som bol preložený do Banskej Bystrice, kde som kňazskú činnosť vykonával štyri roky. Od 1. 7. 2016 pôsobím ako kaplán vo farnosti Lučenec – Rúbanisko.

Informácie pripravil: **František Mihály**

Kostol Krista Kráľa ako viditeľné znamenie Božej prítomnosti vo svojom ľude

Boh stvoril viditeľný aj neviditeľný – duchovný svet. Duchovná hĺbka a bohatstvo kresťanských symbolov jej jedným z kľúčov k pochopeniu duchovného sveta. Zobrazuje nadprirodzené skutočnosti pomocou stvorených hmotných vecí. Zviditeľňuje neviditeľné. Všetky aspekty jednotlivých kresťanských symbolov sa vlievajú do pojmu kostol, nech je to katedrála, bazilika, farský alebo filiálny kostol až po poslednú kaplnku niekde v horách.

Každý kostol nám neustále bez slov pripomína, že existuje neviditeľný duchovný svet, kde vládne Duch Svätý, čiže Duch pravdy a života a jeho protirečenia i súboj s týmto pomínutelným svetom, kde vládne duch sveta, čiže duch ľži a smrti. V tomto tajomnom súboji sa odhaľuje krásna, nástrahy, dráma, zmysel a cieľ nášho života i celých dejín. Trpezlivo nám pripomína ustavičnú milosrdnú a zachraňujúcu Božiu lásku, ktorá sa ponúka všetkým.

Kostol je symbolom a obrazom spoločenstva nás kresťanov, ktorí sme pozvaní putovať po spoločnej ceste do domu Otca, kde nám zotrie každú slzu z očí (Zj 21,4). Je obrazom putujúcej Cirkvi, ale aj obrazom plnosti Cirkvi vo večnosti, čiže obrazom kúska neba na zemi. V jednotlivých častiach a prvkoch kostola sú prostredníctvom symbolov zviditeľnené a vysvetlené rôzne aspekty toho, v čom je nesmierna vznešenosť Cirkvi.

Symbyly vytvorené z pomínutelnej hmoty nám pripomínajú, že skutočný pozitívny zmysel a skutočnú hodnotu má iba to, čo je zamerané na Ježiša a jeho evanjelium. Všetko ostatné je márnosť nad márnosť – „Ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú (Z 127)“. On, náš Pán Ježiš Kristus nie je viazaný na žiadnu pomínutelnú hmotu, ale na vzťah k Cirkvi, svojej milovanej neveste, ktorý sa práve v kostole najviac zviditeľňuje a praktizuje. My, kresťania nemáme žiadnu pomínutelnú hmotu, majetok považovať za cieľ, ale za prostriedok na vytváranie čo najkrajších vzťahov k Bohu, k sebe a k blížnym. Poznanie, že najkrajšie na svete nie sú veci, ktoré vlastnime, ale chvíle, ktoré prežívame, je jedna z podmienok víťazného života.

Srdcom každého kostola má byť pevný kamenný oltár, ktorý sa už od čias sv. Ambróza považuje za symbol samotného Krista, ktorý ustanovil také spoločenstvo, symbolom ktorého je on sám. Pôvod tohto symbolu je v identifikácii kamenného oltára s Kristom, ktorý je duchovným a uholným kamenom, ktorý „staviteľia zavrhl a stal sa kamenom uholným (Z 118,22)“. Na tomto kameni apoštolí budujú Božiu stavbu – Cirkev, ktorá od Krista dostáva súdržnosť a pevnosť, že brány pekelné ju nepremôžu. Na ňom sa neustále mysticky spritomňuje obeta kríža, až kým Kristus nepride v sláve. Preto v blízkosti oltára je umiestnený kríž s trpiacim Kristom. Nikto nemá väčšej lásky ako ten, čo položí život za svojich priateľov. Kristus to povedal, aj to uskutočnil a neprestajne mysticky uskutočňuje.

Na kamennom oltári je doplnená symbolika Cirkvi ako Božej stavby, ktorou je telo vzkrieseného Krista, z ktorého vyteká prameň živý vody – vody milosti tečúcej do večného života. Ona zavlázuje celý vykúpený svet. Prúdi z Kristovej obety spritomňovanej v eucharistickej obeti. Kameň ambóny symbolizuje kameň odvalený od Božieho hrobu, že Pán vstal z mŕtvych, že odtiaľ zaznievajú slová živého Boha a teda, že Cirkev je živá, lebo Kristus je živý a prebýva v nej, čiže v nás. Lebo náš Boh je Lásky a človek je „schopný“ Boha.

Kostol zjednocuje rozdelených, spásanosne ovplyvňuje naše životy a mení naše srdcia. Tú slávieme svoju katolícku vieru najmä účasťou na svätých omšiach. Nič na svete nemá väčšiu dôstojnosť, hodnotu a účinok. Aktívnu účasťou na sv. omši získavame najviac spásanosného dobra, najviac síl zvládať praktický život. Len stálym opakovaným „chodením do kostola“, kde sa očistujú naše srdcia, sme schopní počuť Boží hlas a prijímať jeho vôľu, sme schopní žiť v Božej prítomnosti a vnímať ho aj v malíčkostiach.

Na čelnej stene v interiéri kostola je stvárnené patrocínium Kristus Kráľ, ako sedí na tróne svojej slávy pri poslednom súde (podľa evanjelistu sv. Matúša 25, 31 – 46). Keď sa pred ním zhromaždia všetky národy a on oddelí jedných od druhých, Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: „Poďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť ...“ Potom povie aj tým, čo budú zľava: „Odíďte odo mňa zlorečení do večného ohňa, ktorý je pripravený diablovi a jeho anjelom. Lebo som bol hladný a nedali ste mi jesť, bol som smädný a nedali ste mi piť ...“

Podľa tradície Dečíc – modlitby príhovoru sú po pravej a ľavej strane Krista Kráľa stvárnené modliace sa postavy Panny Márie a sv. Jána Krstiteľa ako najväčších orodovníkov za odpustenie hriechov a Božiu milosť pre celé ľudstvo.

Marián Sitarčík

Jozef Fričovský :

„Osobný vzťah každého veriaceho s Ježišom musí byť preniknutý Duchom svätým“

Rímskokatolícky kňaz **Mgr. Jozef Fričovský** sa narodil 6. 5. 1965 v Krompachoch, okres Spišská Nová Ves. Základné vzdelanie získal v Jaklovciach. Gymnázium navštevoval v Gelnici, maturoval v r. 1984. Následne pracoval ako skladník vo firme Kovohuty Krompachy a potom ako knihovník v Státnej vedeckej knižnici v Košiciach. V r. 1991-96 študoval na Teologickej fakulte v Spišskej Kapitule, za kňaza bol vysvätený 20. 6. 1996. Svoj kňazský život začal ako kaplán v Revúcej. V r. 1997-2010 bol správcom vo farnosti Poltár, v r. 2010-16 dekanom breznianskeho dekanátu vo farnosti Brezno – Mesto. Od 1. 7. 2016 pôsobí ako farár vo farnosti Lučenec – Mesto.

Pán farár, pochádzate z východného Slovenska – z mesta Krompachy. Začnime tento

rozhovor práve tu, vo Vašom rodisku.

No, to je trocha omyl, ja pochádzam z Jakloviec. Je to obec pri Gelnici, čo je zároveň aj našim okresným mestom. V Krompachoch som sa iba narodil a to len preto, lebo v Gelnici v tom čase maľovali pôrodnicu a najbližšia pôrodnica bola v Krompachoch.

Prezradte, prosím, našim čitateľom, prečo ste sa stali kňazom?

Keď mi kladú túto otázku, stále začínam svojou klasickou frázou: „To najposlednejšie, čím som v živote chcel byť, je byť kňazom“. Obvyčajne nasleduje zadivý pohľad. Ak by som si mal ja vyberať, dnes mám niekde štúdio, robím niečo s hudbou, mám krásnu rodinu a žijem pokojným rodinným životom. „Problém“ nastal vtedy, keď do môjho života prehovoril Boh a ja som sa jeho hlasu už nevedel zbaviť, aj keď som s ním bojoval niekoľko rokov. A hoci to bolo pre mňa veľmi bolestivé, nakoniec som pochopil, že mi tento svet nikdy nebude stačiť, aby naplnil „priestor v mojom srdci“, ktorý Ježiš vytvoril. To mohol urobiť jedine On. Preto som mu odpovedal podobne, ako Panna Mária: „Nech sa stane Tvoja vôľa“. A priznám sa, že som to nikdy neolutoval. A nemal som zároveň v kňazstve nikdy ani priestor na pochybnosť o svojom povolaní. Ak je zo mňa katolícky kňaz, tak to je naozaj dielo Božej milosti. Samozrejme, že to ovplyvňuje potom aj môj pohľad na Krista, vieru, Cirkev. Keďže som nechcel byť kňazom, nemal som nikdy ani nejakú predstavu o svojom kňazskom živote. Nepredstavoval som si, ako budem na fare chodiť v reverende, ľudia sa mi budú zdraviť „Pochválený buď

Ježiš Kristus“ a podobné sny. Svoju predstavu som si začal utvárať až v seminári a tak to, ako vnímam život Cirkvi a farnosti, je silno ovplyvnené Bibliou a nie nejakými zaužívanými spôsobmi. Preto nemám problém robiť veci inak, než je obvyklé a ani nelipnem k nejakým spôsobom zbožnosti len preto, že fungovali mnoho rokov. Ak neprinášajú viditeľné ovocie v podobe obrátenia človeka, otvorenia sa Duchu Svätému a následne prinášaniu ovocia Ducha Svätého, ako o tom hovorí Sväté Písmo, sú pre mňa mŕtve a stávajú sa príťažou duchovného života. Hľadám nové spôsoby, aktuálne pre našu dobu. Som si vedomý toho, že tým veľakrát vyrábam svojim spolubratom v kňazstve, ako aj farníkom šoky, ale vo farnostiach, v ktorých som bol doteraz, to prinieslo duchovnú obnovu. To by mohla byť zároveň aj odpoveď na Vašu druhú otázku.

Dôležitou súčasťou vašej pastoračnej činnosti je práca s mládežou ...

Zdá sa, že mojou špecializáciou bola mládež, hlavne birmovanci a cez nich ma potom Pán viedol k ich rodičom. Hľadal som, ako sa dostať k srdcu mladého človeka. Veľmi mi v tom pomohla hudba. Zároveň som si uvedomil, že dnešnému mladému človeku veľakrát chýba fungujúca rodina. A tak som sa k mládeži choval, ako ich otec. Mal som ich a mám dodnes veľmi rád, denne chválím Boha a ďakujem za všetkých mladých z mojich bývalých farností, ale zároveň som bol na nich veľmi náročný a prísny, oveľa prísnejší, ako moji kolegovia. Samozrejme, že základom celej pastorácie mládeže bola spoločná modlitba, Biblia a nekompromisný sviatostný život. A, čuduj sa svete, Pán Boh to požehnával a fungovalo to. V poslednom čase si však začínam aj ja uvedomovať, že starne.

Vieme o Vás, že ste zanieteným hudobníkom ...

Skôr som bol. Vyrástol som na rockovej hudbe a na hitoch mojej doby. Hral som v kapelách, potom som robil organistu v kostole a dokonca som aj dirigoval. Ale to už sú dávne časy ... Občas ešte príležitostne skladám. Raz som sa pýtal Ježiša, prečo mi dal talent na hudbu, keď ho v kňazstve nemôžem rozvíjať a on mi povedal, že môj talent je darom pre druhých. A tak pomáham mladým rozvíjať ich talenty na Božiu oslavu.

Čím by ste chceli obohatiť duchovný život v Lučenci?

Tak to je veľmi ťažká otázka. Samozrejme, že ponúkam tie svoje zaužívané programy – ako Biblické hodiny, modlitbové stretnutia, vyučovania, chvály, atď., ale oni sami o sebe fungovať nebudú. Duchovný život nerastie kvôli ľudským programom, ale v moci Ducha Svätého. A to, čo pastier, ktorý to myslí s jemu zverenou farnosťou skutočne vážne, musí robiť, je načúvať v modlitbe Duchu Svätému a nekompromisne prijímať Božiu vôľu za svoju. A plniť Ježišovu vôľu tak, že ju uvádza do života farnosti. Je potrebné vždy byť zakorenení v modlitbe, pretože Boh neukazuje celý „plán práce“, ale vždy ukazuje iba nasledujúci krok. A tak krok po kroku vytvára celú mozaiku. Niekedy je to bolestivé, pretože sa nemusí vôľa Boha stotožňovať s vôľou farníkov, ale rozhodne to prináša ovocie a všetci, ktorí naozaj túžia po Bohu to skôr, či neskôr pochopia a ocenia. Bezduché (to, čo nie je z Ducha Svätého) musí byť prebudené k životu alebo odpadnúť ako suchá ratolesť. A osobný vzťah každého veriaceho s Ježišom musí byť preniknutý Duchom Svätým, pretože kde nie je Boží Duch, tam nie je Kristus. Výsledok je úžasný, slobodný, láskyplný vzťah priateľstva s Ježišom. Človek, ktorý toto prežije, si to potom aj vie vážne a vníma aj Cirkev a farnosť ako spoločenstvo bratov a sestier v Kristovi. Toto je môj sen o tejto farnosti. Toto vkladám každý deň do svojich modlitieb. Nech Vás Pán Boh žehná!

Zhovárал sa: František Mihály

PREDSTAVENIE NOVÝCH KŇAZOV VO FARNOSTI LUČENEC-MESTO

Mgr. Tomáš Mag

Volám sa **Tomáš Mag**, narodil som sa 9. 6. 1987 v Lučenci a bývam v Šíde (cca 20 km od okresného mesta Lučenec). Pochádzam z maďarskej rodiny. Do základnej školy som chodil v Šíde (štyri roky) a potom vo Filakove (päť rokov). Nadväzne som študoval na gymnáziu vo Filakove, na ktorom som maturoval v r. 2006. Po maturite som išiel študovať do Maďarska na Teologickú vysokú školu do mesta Eger (dva roky). Po štúdiách som pracoval ako správca administrácie novín a časopisov vo Filakove. Po roku som si znovu podal prihlášku do seminára na Spišskú Kapitulú, kde som ukončil moje teologické štúdiá a za kňaza som bol vysvätený 13. 9. 2015. Od 1. júla 2015 som slúžil ako kaplán v Rožnave a od júla 2016 pôsobím ako kaplán v Lučenci.

Mgr. Benedikt Myroslav Ščerban, OFM

Volám sa **Benedikt Myroslav Ščerban**, narodil som sa 9. 3. 1979. Pochádzam zo západnej časti Ukrajiny, zo Zakarpattia, od Užhorodu. Hneď po skončení školy som vstúpil do františkánskej rehole provincie Najsvätejšieho Spasiteľa na Slovensku. Na Slovensku som ukončil formáčny rok v reholi a teologické štúdiá na Trnavskej univerzite. Za kňaza som bol vysvätený 29. 6. 2005. Hneď po vysviacke som odišiel do pastorácie na Ukrajinu, do Užhorodu, kde som slúžil bohoslužby v slovenčine i v ukrajinčine. V roku 2012 som sa vrátil na Slovensko a chcem pracovať v pastorácii tu. Od 1. novembra 2016 ma otec biskup Mons. Stanislav Stolárik menoval kaplánom vo farnosti Lučenec. Pred Lučencom som pôsobil vo farnosti Brezno.

Čo pre mňa znamená kňazstvo? Krátko povedané, chcem robiť to, čo od nás kresťanov žiada Ježiš – sprítomňovať ho vo svete. Najmä my, kňazi, vo svätých tajomstvách. Kňazom sa človek nikdy nemôže definitívne stať, nemyslíť teraz na vysviacku ... Ak chce človek (kňaz) neustále žiť v spojení so živým Bohom, musí sa stále meniť, formovať, prispôbovať sa Božej vôli vo svojom živote. Čiže je to celoživotný, nikdy sa nekončiaci proces. A to sa mi na tom páči.

Informácie pripravil: František Mihály

Lelekgyakorlat Oszusi pusztán 2016. szeptember 9.-11.

Nemrég olvastam Bőjte Csaba atya egyik könyvében: „Ne sajnáljátok magatoktól az elcsendesedésre és a bűnbánatra szánt időt! Ez a megvilágosodásra, az emberi eszmélődésre szánt idő ezerszeresen megkerül. Lelketek fejlődése szempontjából ennél fontosabb dolgot nem csinálhattok!” Csodálatos dolog elcsendesedni! Az ember igazán akkor a legnagyobb, mikor létének tárnyája mélyén Teremtője kezéből alázattal átveszi – akárcsak Mózes a kőtáblákat – a maga drága felfedezéseit, s a mindannyiunkat gazdagító kincseket megosztva alázattal a testvérei elé áll.

Ezt kínálja fel nekünk Kinga nővér minden lelekgyakorlaton. Legutóbb 2016. szeptember 9.-11. között vettünk részt újabb lelekgyakorlaton Oszusi-pusztán. Mottónk így hangzott: „Akarom, gyógyulj meg.” Néhány gondolat a lelekgyakorlat témáiból:

Jézus mindannyiunkat hív. Nekem kell erőfeszítést tennem és bizalommal elindulnom feléje.

Mi miatt nem tudok elmozdulni arról a pontról, ahová legyökereztem?

Hogy fel tudjak állni, három dologra van szükségem: Engedelmeskednem kell Jézusnak, amikor felszólít engem, hogy keljek fel, Hinnem kell abban, hogy képességet kaptam erre Jézustól, Akarom kell felkelni.

Mennyire vagyok éber Isten jelenlétére és az ő szavának meghallására? Megpróbálom lebontani magamban a felületességet, a büszkeséget minden formáját és azt, amit a lelkiismeretem megmutat nekem?

Mennyire vagyok készséges találkozni Jézussal?

Fábián Péter atyánk ezen a hétvégén kétszer jött el közénk. Prédikációjában felhívta a figyelmünket, hogy Isten képessé tesz minket arra, amire képtelenek lennénk magunkat. Isten sokat követel tőlünk, de nem hagy magunkra. Jó gyümölcsöt csak akkor hozhatunk, ha Jézussal maradunk a megszentelő kegyelemben. Óvott attól, hogy megmagyarázzuk magunknak a bűneinket, gondolva, hogy nem is mi vagyunk a hibások, hanem mások felelősek azért, amit elkövettünk. Továbbá figyelmeztetett minket az ellenségszeretetre.

Mag Tamás káplán úr a vasárnapi szentmisét celebrálta. Ő a szív tisztaságára buzdított minket. Esténként szentségimádáson vettünk részt, ahol a napi témákat jobban el tudtuk mélyíteni. Magunkba szívtuk az evangéliumi szakaszokban többször hallott édes mondatokat: „A hited meggyógyított téged! Menj békével!”

A lelekgyakorlatokon Istenhez való tartozásunkat és vele való

személyes kapcsolatunkat szilárdítjuk. Elfogadjuk, hogy ami éppen történik velünk, az Isten tervének része az életünkben. Jézus sokszor olyan kérdéseinkre is felel, amit fel sem tettünk neki. Ahogy a legfiatalabb résztvevőnk kifejtette: „A gimnáziumi tanév kezdéskor bedobtak a mélyvízbe. Úgy éreztem elmerülök. De a mai tapasztalataim után lelkesebben úszok tovább.”

Köszönet illeti Kovács Ágít, aki – nem kímélve magát – rendszeresen megszervezi nekünk a lelekgyakorlatokat. Kinga nővérnek pedig köszönet azért, hogy – fáradságot nem ismerve – állandóan arra törekszik, hogy közelebb vezessen minket Jézushoz.

Uram, jöjj a te gyógyító erőddel és add nekünk minden adományok legfontosabbját: a lélek és a test egészségét. Gyógyíts meg és fordíts magadhoz minket. Amen.

Molnár Zita

Bérmálkozás 2016. október 15.

Hívó közösségünk nagy örömmel készült a bérmálkozásra 2016. október 15-ére. Annál nagyobb volt az örömünk, hogy együtt ünnepelhettünk szeretett lelkiatyáinkkal: Rákai Gábor vikárius (püspöki helynök) úrral és Fábián Péter plébános úrral.

Gábor atya öt paptestvérel celebrálta a szentmisét, amelyen a diakónus úr is teljesített szolgálatot. Nagy érdeklődéssel vártuk prédikációját, hisz húsz éven keresztül volt lelkiatyánk és mindig a szívünkhez tudott szólni. Most a szentségekről elmélkedett. A szentségeket töltő-állomáshoz hasonlította, ahol rendszeresen töltekezünk kell. A bérmálás szentsége is csodákra képes. Figyelmünkbe ajánlotta Nagy Szent Albert életét, aki butuska tanulókból – miután

kitartóan kérte a Szentlélek Istent – az egyik legnagyobb prédikátor lett.

Köszönjük Fábián Péter atyának – aki július elsejétől plébánosként Galsán teljesít szolgálatot, hogy bérmálándó fiataljainkat felkészítette. Hálások vagyunk neki azért is – többek között, hogy templomunkat „új konténerbe öltöztette.” Mindig tudni fogjuk, hogy ez a templomfelújítás is az ő érdeme.

Nyolcadikos bérmálkozóink elárulták, hogy Mag Tamás káplán urunkat mindig nagy szeretettel és érdeklődéssel várják a hittan órákra is.

Hálásan köszönjük a Mindenhatónak, hogy fiataljaink anyanyelvükön részesülhettek a bérmálás szentségében.

Molnár Zita

Miért járunk templomba? – 3.

Az előző elmélkedéseinkben elgondolkodtunk azon milyen nagy titok valósul meg az oltáron. Elméldtünk arról, hogy Jézus a szentmisében meg nem szűnő áldozatként szüntelenül feláldozza magát az Atyának, hogy kiengesztelje őt a mi bűneinkért. Azért megyünk szentmisére, hogy megháláljuk Jézusnak ezt a nagy áldozatát.

Arról is elméldtünk, hogy a szentmisében a paténára helyezük saját magunkat, életünk minden áldozatával és örömeivel, hogy Jézus a mi életáldozatunkat is egyesítse saját áldozatával és bemutassa az Atyának és ezáltal bevonjon minket is a világot üdvözítő tervébe. Elméldtünk azon, hogy Jézus hálát ad értünk, megtör minket, átváltoztat és önmagával egyesít, hogy a szentmisén Krisztust hordozó emberré váljunk és a szentmiséről kijövet rajtunk keresztül másokhoz is eljuttassuk őt.

Az elméldésünket a szentmiséről még kibővíteném azzal, hogy a szentmisén való részvételünkön teljesen ki kell üresítenünk magunkat és teljesen meg kell feledkeznünk önmagunkról, önző érdekeinkről és felületes céljainkról. Először is tudatosítsuk magunkban, miért nem szabad járnunk templomba. Nem a miséző pap személye miatt megyünk oda. Sem azért, hogy nyugalmat találjunk lelkünknek, vagy, hogy meghallgassuk a prédikációt. Azért sem, hogy jól érezzük ott magunkat, vagy kikönyörögjünk valamilyen kegyelmet.

Azért megyünk oda, hogy jelenlétünkkel szolgáljuk Istent a szentmisén. Tehát

nem magunk miatt kell odamennünk, hanem Isten miatt. A szentmise a mi kötelességünk Istennek. Ezért helyén van, ha netán átkínlódjuk az egész liturgiát, ha semmi felüldülést nem nyerünk, ha untat a prédikáció, ha zavar, hogy falsul énekel a nép, vagy a pap. Amíg azért megyünk el, hogy tökéletesen érezzük magunkat a misén, addig még mindig csak magunkat keressük önző módon. Viszont akkor teljes a mi jelenlétünk, ha Isten miatt megyünk oda és nagylelkűen teljesen tudatosan vegyünk részt a szentmisén és a szolgálatkészség. Nem azt kell nézni árgus szemekkel, hogy az a másik hogyan viselkedik a templomban, hanem, hogy én milyen lelkiállással veszek részt a szentmisén és milyen a hozzáállásom ahhoz a nagy misztériumhoz, ami ott történik. Az a fontos, hogy Isten örömét lelje az én önkéntes, nagylelkű, odaadó, teljesen önzetlen szolgálatomban.

A mi szolgálatunk Istennek nem ér véget a szentmise befejeztével sem. Az elbocsátás szavain keresztül küldetést kapunk: menjetek, szolgáljátok Istent és embertestvéreiteket szeretettel. Tehát miután kimentünk a templomból, folytatnunk kell szolgálatunkat Istennek azon a helyen, ahová megyünk: a családban, a munkahelyen, az iskolában, színházban, cukrászdában, egyszerűen az élet minden területén. Egész életünkkel Istent kell szolgálnunk.

Ezentúl ez legyen életünk mottója: minden gondolatom, szándékom és cselekedetem, imám és az egész életem legyen Isten nagyobb tiszteltetére, dicséretére és szolgálatára. Ha ez a lelkiállás lesz bennem, az egész életem egy istentisztelet lesz, egy véget nem érő szent szolgálat Istennek.

Gondoljuk tehát ismét át, miért járunk templomba.

Varga Kinga, CJ nővér

Mládež sa v Rožňave stretla so svojím biskupom

Viac ako 300 mladých ľudí zo všetkých kútov Rožňavskej diecézy prijalo pozvanie rožňavského diecézneho biskupa Mons. Stanislava Stolárika a zúčastnilo sa 2. apríla 2016 na celodiecéznom stretnutí mládeže v Rožňave. Týmto podujatím vyvrcholila duchovná príprava v diecéze na Svetové dni mládeže v poľskom Krakove, ktoré sa konali 25.-31. júla 2016. Podujatie sa začalo svätou omšou v Katedrále Nanebovzatia Panny Márie, ktorú rožňavský biskup celebroval s približne tridsiatimi kňazmi diecézy.

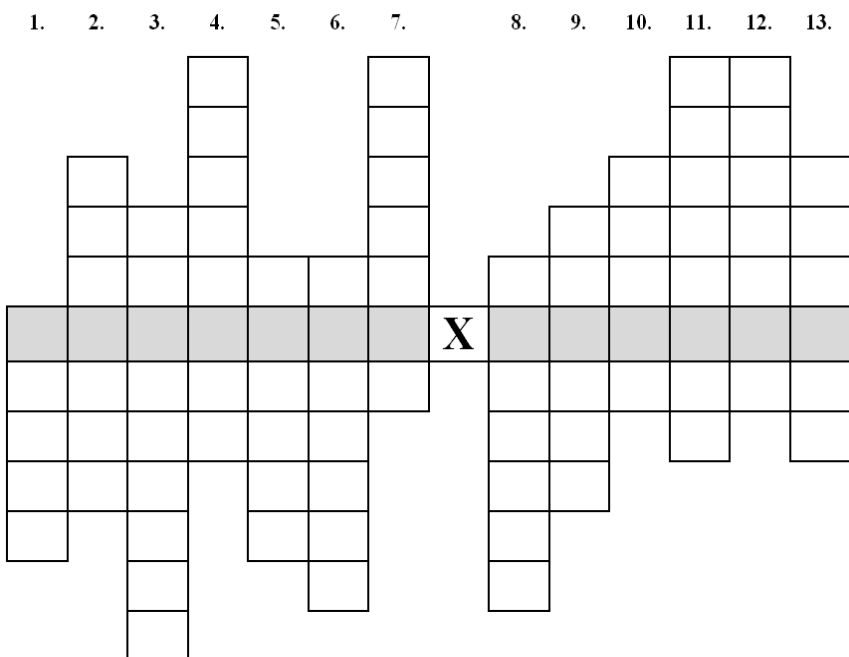

V úvodnom príhovore sa Mons. Stanislav Stolárik poďakoval mladým ľuďom za ich prítomnosť a pripomenul hlbokú symboliku dňa, počas ktorého sa stretnutie koná: presne pred jedenástimi rokmi, vo Veľkonočnú sobotu 2. apríla 2005, v predvečer Nedele Božieho milosrdenstva „sa vrátil“ do domu nebeského Otca dnes už svätý Ján Pavol II., pápež milosrdenstva, veľký priateľ mladých.

Vo svojej homílii na príklade grófa Monte Christa z rovnomenného známeho románu Alexandra Dumasa, st. konštatoval, že sme dnes naladení neodpúšťať, snovať pomstu, brať spravodlivosť do vlastných rúk. „Iba z hĺbky viery a duchovného života však môžeme čerpať silu odpúšťať“, zdôraznil mladým. Podľa neho len takto sa môže navrátiť pokoj a radosť do toľkých zranených ľudských srdiec.

Patrik Balázs

KRÍŽOVKA

1. Vozia sa na nich v zime deti
2. Sviatok narodenia Ježiša
3. Snehový panák
4. Mesto, kde sa narodil Ježiš
5. Na Vianoce deti spievajú ...
6. Žiari na nočnej oblohe
7. Má meniny 6. decembra
8. Čo svieti na adventnom venci
9. Na Vianoce pečieme ...
10. Aká ryba je na štedrovečernom stole
11. Darčeky dávame na Vianoce pod ...
12. Sladký cukrík na vianočnom stromčeku
13. Odhadzujeme ňou v zime sneh

Tajnička ukrýva formu pevného skupenstva vody.

Ervin Jakubec

Duchovné cvičenia na Osuší

Čas strávený s Bohom nie je strateným časom, ale časom naplnením. Prostredníctvom tejto myšlienky sme pochopili potrebu duchovných cvičení práve v čase príprav na začiatok nového školského roka 2016-2017. V tejto súvislosti sa dňoch 2.-4. septembra 2016 na Osuší stretli oba kolektívy cirkevných škôl z Lučenca – Cirkevná ZŠ sv. Jána Bosca i Cirkevná základná umelecká škola.

Bol to čas, kedy v nás doznievali zážitky z dovolenky popretkávané pracovnými povinnosťami, pričom všetko sme nechali spočinúť v Božej prítomnosti. Sviatosť zmierenia či adorácia nám pomohli stíšiť sa pred Bohom a dať si do poriadku svoje vnútro. Program bol naplnený prednáškami, modlitbami, svätými omšami a duchovnými rozhovormi. To všetko nám pomáhalo naberať nové sily, aby sme v nasledujúcom školskom roku mohli rozdávať porozumenie a lásku svojim žiakom, kolegom i rodine.

Náš duchovný škola pán farár Marián Krupčiak nám poskytol možnosť generálnej svätej spovede, silencia i adorácie, čo ešte znásobilo účinok Božích milostí a zasialo pokoj do našich duší. Veľkým prínosom bola aj služba sestry Kingy, ktorá svojou ochotou a trpezlivosťou pomáhala duchovnému otcovi v duchovných rozhovoroch. Oba učiteľské kolektívy prežili spolu s nepedagogickými pracovníkmi škôl krásne spoločstvo.

Veríme, že Božie dary, ktoré sme prijímali od Boha cez jeho obetavých služobníkov, budú prinášať svoje ovocie ešte dlho.

*Mariana Vinarčíková,
riaditeľka CZŠ Lučenec*

Na premiére opery Tosca v B. Bystrici

Skupina hudbymilovných nadšencov z Lučenca a z Filakova sa v sobotu 15. 10. 2016 zúčastnila na premiére opery Giacomu Pucciniho: Tosca. Už pred divadlom sa zhromažďovalo množstvo ľudí a smerom do vnútra sa dav návštevníkov len znášoval. Pri vstupe šťastných majiteľov vstupeniek vítal šéf opery Šimon Svitok. Na chodbe sme stretli režiséra predstavenia Martina Hubu, poslanca NR SR Dušana Jarjabka a ďalších hostí.

Celý večer sa niesol v slávnostnom tóne. Podmanivá hudba Giacomu Pucciniho nás držala v akomsi napätí počas všetkých troch dejstiev. Orchester Štátnej opery pod vedením talianskeho dirigenta Fabia Mastrangella podal vynikajúci výkon. Sólisti opery sa predviedli vo skvelej forme a preukázali, že dôverne ovládajú taliansky jazyk. Publikum najviac zaujali hlavné postavy – Patrícia Macák Solotruková (ako Tosca), Dušan Šimo (v roli Maria Cavaradosiho) a Zoltán Vongrey (ako barón Scarpia). Na hlavnú áriu opery „E lucevan le stelle“ (A blyšali sa hviezdy) sme museli čakať až do 3. dejstva, no stálo to za to. Dušan Šimo nás svojou interpretáciou priam očaril.

Záverečný potlesk a ovácie nemali konca kraja. Obecenstvo bolo vo vytržení a oduševnene tleskalo. Zo Štátnej opery sme odchádzali s výnimočným pocitom nádherne prežitého večera. Účasťou na tejto opere sme vlastne dali akúsi symbolickú bodku za našou tohtoročnou návštevou Toskánska a špeciálne za mestom Lucca, v ktorom sme bývali. Lucca je rodniskom operného skladateľa Giacomu Pucciniho, navštívili sme jeho rodný dom, odfotili sa pri jeho soche na Piazza Cittadella a v blízkej Ristorante Puccini sme si dali pohárik chianti. Evviva Puccini!

František Mihály

Duchovné cvičenia vo farnosti Lučenec-mesto

V našej farnosti Lučenec-mesto sa každoročne usporadúvajú duchovné cvičenia vo forme večeradla. Bolo tomu tak aj v dňoch 5.-7. októbra 2016 v hoteli Pelikán v Lučenci. Sú organizované pre celú Rožňavskú diecézu. Zo 14 farností sa na cvičeniach zúčastnilo 48 veriacich – ctiteľov Panny Márie. Spoločne sme zotrvali v meditáciách sv. ruženca s rozjímaním nad jednotlivými tajomstvami. Hodnotnou prednáškou, uskutočnenou vdp. Dušanom Harvilikom a p. Martou Uchalovou zaujali všetkých prítomných.

Krásne chvíle pri Sviatosti Oltárnej mohli účastníci stráviť každý deň aj počas noci. Zvlášť nočné adorácie v tichosti mali svoju moc a silu. Boli to požehnané dni, za ktoré ďakujeme Pánu Bohu a Panne Márii, ktorá si nás privolá v hojnom počte, aby sme spoločne prežili JEJ mocné účinkovanie.

Zasväcujeme sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, otvárame svoje srdce, aby Ona mohla vstúpiť, vykonávať svoje materské poslanie a viesť nás k svojmu Synovi. Necháme sa viesť tou, ktorá nám vyprosuje plnosť Ducha Svätého a formuje naše srdcia. S láskou sa k nej vinieme.

Za tieto duchovné cvičenia ďakujeme duchovným otcom. Teraz ich viedol vdp. Dušan Harvilik a pani Marta Uchalová z Inštitútu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Ona je tým svetielkom, ktorá nám sprostredkúva duchovné cvičenia a tak zapaluje naše srdcia k rozjímavej modlitbe sv. ruženca vo večeradle.

Elena Gubániová

Púť do Čenstochovej a Krakova

V dňoch 22.-23. októbra 2016 pri príležitosti blížiaceho sa ukončenia Roka milosrdenstva sa 50 veriacich z oboch lučenských farností vybralo na púť do Poľska – do Čenstochovej a Krakova pod vedením správcu farnosti Lučenec-Rúbanisko pátra Vincenta Zontáka.

V prvý deň púte veriaci navštívili paulínsky kláštor na Jasnej Hore v Čenstochovej, ktorý je najvýznamnejším pútnickým miestom v Poľsku. Tu sa v kaplnke Panny Márie Čenstochovskej so záračným obrazom Panny Márie tzv. Čiernej Madony zúčastnili na svätej omši, ako aj modlitieb posvätného ruženca. Následne vykonali pobožnosť krížovej cesty na hradbách kláštora a večer sa zúčastnili na večerných pobožnostiach pred Eucharistiou.

Na druhý deň skupina putovala do Krakova, najprv do Sanktuária Božieho milosrdenstva, kde bola v slovenskej kaplnke odslúžená svätá omša. Po prehliadke celého areálu sanktuária a kláštora sv. sestry Faustíny Kowalskej si prehliadli Centrum sv. Jána Paula II. a novú baziliku – Sanktuárium sv. Jána Paula II. Popoludní bola na programe prehliadka historického centra Krakova.

Touto púťou veriaci duchovne prispeli k záveru Roka milosrdenstva.

Ervín Jakubec

Stretnutie koordinátorov akcie „9 mesiacov za život“ na Sliachi

V sobotu 12. 11. 2016 sme sa vo veľkom počte zišli na pracovnej porade lídrov modlitbových skupín z jednotlivých miest na Sliachi, kde prebieha projekt 9 mesiacov za život. Za náš dekanát boli pozvaní p. farár Vladimír Lalík z Bolkoviec a p. Štefan Šprlák z Lučenca. Prítomní boli 4 kňazi, dve reholné sestry, traja členovia tímu Národného pochodu za život. Zaznelo množstvo povzbudzujúcich slov, pozitívnych hodnotení a odvážnych vízií do budúcnosti. Ako sa hovorí: Kto bol, nezabudne, kto nebol, neuverí.

Akcia 9 mesiacov za život začala 25. marca a skončí sa 25. decembra. O čo ide? Každý pracovný deň počas pracovnej doby sa skupinka dobrovoľníkov modlí pred nemocnicou za to, aby spoločnosť pochopila, že dieťa je dar a zmenila svoj postoj v prospech ochrany života. Sv. omše na záver projektu by mohli byť pekným zakončením. Navrhovali sa, aby to bolo na diecéznej úrovni slávením s otcom biskupom v sídelnom meste biskupa. V ostatných mestách by bolo dobré pripraviť vlastné miestne slávenia. Mohlo by to byť napr. aj 28. decembra – na sviatok sv. Neviniatok.

Aby sa postupne menil postoj verejnosti k ochrane života, Lučenčanom dobre známy predseda Inštitútu pre ľudské práva a rodinnú politiku Patrik Daniška, pripravil noviny v náklade 230 000 kusov a sú práve distribuované do domácností v 13 okresoch s najvyššou potratovosťou. Ide o okresy Levice, Rimavská Sobota, Rožňava, Púchov, Žiar nad Hronom, Skalica, Bratislava I, Zvolen, Revúca, Dunajská Streda, Lučenec, Liptovský Mikuláš a Brezno.

Veci z diskusie:

- Z prvotného prekvapenia a strachu došlo k postupnej akceptácii modlitieb zo strany verejnosti – prítomnosť aktivistov zriedkavo vyvolala jednorazové rozrušenie. Dlhodobá bola pokojná atmosféra. Šlo o pokojné komunikovanie posolstva.

- Projekt nás zmenil, my sami sa cítime obohatení; rozšírilo sa naše chápanie

problému i chápanie toho, čo sa dá robiť.

- V dvadsiatich mestách (aj v Lučenci) sme vstúpili alebo sme sa pokúsili vstúpiť do komunikácie s vedením nemocníc, či zdravotníckych zariadení.

- Štatistiky: Zapojených miest je 41. Modlitbových miest bolo 64, denne sa modlí na 18 miestach a jedným z nich je i Lučenec – zásluhou pána Farára Lalíka. Pozitívne je, že v Lučenci sa v peknom počte k modlitbám pred nemocnicou zapojili i kresťania z okolitých farností.

- Angažovanosť duchovných je veľmi dôležitá. Sú miesta, kde pravidelne prichádzajú.

- Vďaka projektu sme sa stali skúsenejšími. Prekonali sme nevedomosť, neistotu, strach, predsudky. Odborne i duchovne sme podrástli.

- Sčítlivenie vnútri Cirkvi – iste sme k nemu prispeli.

Vyvstáva otázka: Čo ďalej? Prítomnosť pri nemocnici je jednoduchá a vcelku silná služba aj v obmedzenom režime. Čo by sme mohli urobiť? Čo treba urobiť? Čo chce od nás Boh? ČO ĎALEJ? Väčšina účastníkov sa zhodla v tom, že chcú pokračovať v druhom ročníku 9 mesiacov za život.

K základnej charizme (prítomnosť pri nemocnici) by mohla pridať práca na našej výtornej formácii – duchovnej i intelektuálnej. Ak chceme do našej činnosti pritiahnúť ďalších ľudí, treba pripraviť niečo „nové“ napr. prednášku, duchovnú obnovu a pod. - môžeme byť sami aktívni, niečo pripraviť na lokálnej úrovni. Chcete sa pripojiť k nám? Tešíme sa na Vašu podporu a nápady. Rozpis časov modlitieb počas jednotlivých dní nájdete na internetovej farskej stránke www.lucenec.fara.sk.

Štefan Šprlák

Cirkevná základná škola
sv. Jána Bosca
a Cirkevná ZUŠ v Lučenci

Vás pozývajú

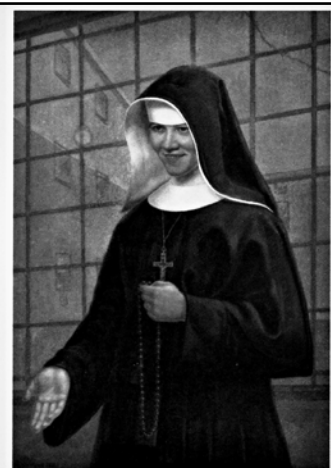
na žiacku akadémiu

pri príležitosti

100. výročia narodenia

bl. ZDENKY SCHELINGOVEJ

21.12.2016 o 15:30 hod.
vo Farskom kostole
Krista Kráľa
v Lučenci (Rúbanisko)

Spovedanie a program svätých omší v Advente a počas Vianoc

Kostol Navštívenia Panny Márie (v meste)

Rorátne sv. omše počas adventného obdobia: v utorok a piatok o 06.00, v tieto dni nebudú sv. omše o 07.00 hodine.

Sv. spoveď pred Vianocami si môžete vykonať:

12.-16. 12. 2016 denne od 06.30 do 08.00 a od 16.00 do 18.30 hod.

Adventná duchovná obnova: 17. 12. 2016 o 08.00 hod., sv. omša bude po nej, spovedať budeme od 08.30 do 10.00 hod.

18. 12. 2016 (nedeľa) od 15.00 do 19.00 hod.

19. až 23. 12. 2016 od 06.30 do 08.00 a od 16.00 do 19.00 hod.

Počas vianočných sviatkov (24., 25., 26. 12. 2016) nebude možnosť vykonať si sv. spoveď!

Spovedanie chorých: 19. 12. 2016 doobeda. Nahlásiť ich môžete v sakristii.

Požehnanie domov: 6.-7. 1. 2016. Nahlásiť sa môžete v sakristii do 6. 1. 2016.

Koledníci Dobrej Noviny Vás budú kontaktovať a v dohovorenom termíne Vás navštívia, ak sa zapíšete do zošita pri časopisoch. Vybierané milodary sú určené na pomoc deťom v Afrike.

Sv. omše:

24. 12. 2016 – Štedrý deň: 16.00 slov., 22.00 maď., 24.00 slov., 24.00 Mikušovce

25. 12. 2016 – Narodenie Pána: ako v nedeľu

26. 12. 2016 – Sv. Štefan, mučeník: ako v nedeľu

31. 12. 2015 – Poďakovanie na konci roka: 15.00 maď., 16.30 slov.

01. 01. 2017 – P. Márie Bohorodičky: ako v nedeľu

06. 01. 2017 – Zjavenie Pána: ako v nedeľu

Jozef Fričovský

Kostol Krista Kráľa na Rúbanisku

Rorátne sv. omše v advente o 6.00 hod. budú v dňoch 17. 12. 2016 a 19. – 23. 12. 2016

Vysluhovanie sviatosti zmierenia si môžete vykonať: do 17.12.2016 každý deň pol hodiny pred sv. omšou. Popoludní nasledovne:

16. 12. 2016 od 16.00 do 18.00 hod. maďarsky aj slovensky

17. 12. - 23. 12. 2016 aj počas rorátnej sv. omše; slovensky každý deň okrem nedele od 16. 00 hod.

Počas vianočných sviatkov spovedáme len vo výnimočnom prípade!

Sv. omše:

24.12.2016 vigílna sv. omša o 16.00 hod.

24.12.2016 sv. omša zo slávnosti Narodenia Pána 22.30 maď., 24.00 slov.

25.12.2016 Slávnosť Narodenia Pána 9.30 slov., 11.00 maď.

26.12.2016 Sv. Štefan prvomučeník 9.30 slov., 11.00 maď.

27.12.2016 Sv. Ján, apoštol a evanjelista 8.00 a 17.00

28.12.2016 Svätých Neviniatok, mučeníkov 17.00

29.12.2016 Sv. Tomáša Becketa, bisk. a mučeníka 17.00

30.12.2016 Sviatok sv. Rodiny Ježiša, Márie a Jozefa 17.00

31.12.2016 Sv. Silvestra I., pápeža poďakovacia pobožnosť na konci roka 15.00 maď., 16.00 slov.

1. 1. 2017 Slávnosť Panny Márie Bohorodičky 9.30 slov., 11.00 maď.

6. 1. 2017 Slávnosť Zjavenia Pána 9.30 slov., 11.00 maď.

Vincent Zonták

Lurdy - púť za Pannou Máriou

Juhofrancúzske Lurdy patria medzi najviac navštevované kresťanské pútnické miesta sveta. Pamätného dňa 11. februára 1858 jednoduchá dievčinka, štrnásťročná Bernadetta Soubirousová zbierala drevo spoločne so svojou sestrou Toinettou a priateľkou Jeannou Abadiovou na brehu rieky Gávy. Pred neďalekou jaskyňou sa jej zjavila Panna Mária, oblečená celá do bieleho. Na jej pokyn potom Bernadetta prichádzala na tieto miesta znova, sprevádzaná čoraz väčším húfom zvedavcov. Pannu Máriu však videla len ona.

Odvtedy na toto posvätné miesto v krajine Baskov každoročne prichádzajú davy pútnikov z celého sveta. Od Veľkej noci do augusta sa v Lurdoch konajú denne dve procesie s Najsvätejšou Sviatosťou a so zapalenými sviecami. Medzi najväčšie však patrí Medzinárodná

ružencová púť, ktorá sa tu začala sláviť od roku 1923. Kresťania sa tu stretávajú, aby si oživilí svoju vieru, chorí tu hľadajú pokoj a útechu vo svojich ťažkostiach. Ročne načerpá v Lurdoch síl až šesť miliónov ľudí.

Prostredníctvom cestovnej kancelárie TAR-TOUR z Plaveckého Štrťka pod vedením Ing. Štefánie Gazdovej absolvovalo 48 pútnikov zo Slovenska, z toho 11 z Lučenca v termíne 23.-29. 8. 2016 púť do Lúrd, do Francúzska k Pannu Márii Lurdskej. Pútnikov sprevádzal farár vdp. Vladimír Lalík z farnosti Boľkovce a Mons. Prof. ThDr. Peter Šturák, Ph.D., dekan Gréckokatolíckej teologickej fakulty Prešovskej univerzity v Prešove. Keďže sme cestovali autobusom, boli nutné prestávky a naši kňazi nás posilňovali Božím slovom, slúžili sv. omše. Na prvej sv. omši sme sa zúčastnili v Monte Carle (Monako) v kaplnke Milosrdnej Panny Márie. V Monaku sme si prezreli aj katedrálu sv. Mikuláša.

V Lurdoch sme navštívili baziliku Nepoškvrneného Počatia, pri ktorej sa nachádza kaplnka sv. Michala archanjela a Gabriela i kaplnku Matky Bolestivej. Tu boli odslúžené sv. omše za naše úmysly, za všetkých chorých a tých, ktorým sme sľúbili, že ich budeme vkladat do svojich modlitieb.

Nezabudli sme ani na zosnulých. Každý večer sa konal sviečkový sprievod, kde sa modlil sv. ruženec. Bolo to niečo úžasné a zvlášť dojímavé vtedy, keď zaznel aj v slovenskom jazyku. Za našu skupinu sa predmodlievala pani Elena Gubániová.

Pre naše očistenie, odpustenie a zmierenie podľa slov Ježiša Krista sme prišli k lurdskému bazénu, kde sme sa ponorili do vody z prameňa, ktorý Panna Mária odhalila pre svätú Bernadettu na pravom brehu rieky Gávy v skalnej jaskyni. Odtiaľ sme odchádzali plní radosti a pokoja.

Prezreli sme si aj rodný dom sestry sv. Bernadetty, nemocnicu a väznicu. Pannu Márii sa za pomoc pri realizácii lurdskej jaskynky Panny Márie v domove dôchodcov na Tuhárskom námestí v Lučenci poďakovala pani Darina Urbančoková.

Prišiel čas, kedy sme sa museli rozlúčiť s našimi krásnymi Lurdmi. S neopísateľnými pocitmi a dojmami sme odchádzali od našej nebeskej matky, ktorá nás potom šťastlivo doviedla domov.

Lubomíra Oláhová

Norimberské Vianočné trhy

Rímskokatolícka farnosť Lučenec – Mesto zorganizovala v dňoch 26.-27. 11. 2016 prehliadku mesta Norimberg v súvislosti s konaním tradičných Vianočných trhov. Druhým výletným cieľom tejto cesty bola Praha, hlavné mesto Českej republiky. Na tomto adventnom výlete sa zúčastnilo 47 záujemcov z Lučenca, Filakova, Biskupíc, Haliče a ďalších obcí lučenského, poltárskeho a veľkokrtíšskeho okresu. Autobusovú dopravu zabezpečovala firma ČSAD z Lučenca so šoférmí Júliusom Juhászom a Petrom Jakubcom, sprievodcom zájazdu bol pán František Mihály.

Do Norimbergu sme dorazili v sobotu dopoludnia krátko pred 10-ou hodinou. Vystúpili sme pri hlavnej stanici a po niekoľkých krokoch sme sa ocitli v oblasti pešej zóny – na ulici Königstrasse. Tu nás už vítali prvé stánky s pestrofarebným vianočným tovarom. Na námestí Lorenzer Platz pred kostolom sv. Vavrinca už bolo citelne viac ľudí, rozvonjali tu všelijaké dobroty od perníkových koláčov cez rôzne pečené klobásky až po vianočný punč. Naša prechádzka ďalej pokračovala cez Museums-brücke až na Hlavné námestie. Toto námestie je centrom

norimberských Vianočných trhov, ktoré sa považujú za najväčšie v strednej Európe. Spoločne sme navštívili rímskokatolícky kostol Panny Márie – ktorý na tomto námestí dal vystavať cisár Karol IV. v r. 1362 – a zotrvali sme tu v tichej modlitbe.

V rámci voľného programu sa približne polovica účastníkov zájazdu presunula spoločne so sprievodcom metrom do Justičného paláca, v ktorom sa po skončení druhej svetovej vojny od novembra 1945 do októbra 1946 konal tzv. Norimberský proces proti hlavným vojnovým zločincovi. Niektorí nadšenci zavítali aj na Norimberský hrad, ktorý spolu so zachovalými hradbami obklopuje celé historické centrum. Potom sme sa vrátili do centra mesta a tu už mohol každý podľa ľubovôle ochutnávať rôzne špeciality bavorskej gastronómie. Atmosféra na trhoch sa stala tajomnejšou po zotmení vďaka farebným svetlám, voni ihličia i sprievodnej hudby.

Večer sme autobusom vyštartovali do Prahy, kde sme mali zabezpečený nocľah. V nedeľu 27. 11. 2016 nás čakala prechádzka mestom – začali sme pri Strahovskom kláštore, prešli sme sa popri Černínskom paláci, Lorete, Toskánskom, Schwarzenberskom či Arcibiskupskom paláci, absolvovali sme sa prehliadku celého areálu Hradčian (vrátane kontroly tašiek) a Starými zámockými schodmi sme zišli dolu na Malú stranu. V záverečnej fáze nás ešte čakal Karlov most a Orloj na Staromestskom námestí. Prežili sme spolu dva nádherné adventné dni.

František Mihály